

čitala; nasproti, ker je „Sveti Hijeronim“ na prvem mestu, utegne škodovati celi knjigi s tem, da bo odvrnil marsikaterega mladeniča od nje čitanja. „Kdor preveč doseže, ničesar ne doseže“, to je gotovo res tudi glede tega spisa. Pisan je preveč v strogo asketiškem duhu in bi tedaj bolje sodil za meditacije samostanskih novicijev, ki naj se utrjujejo v askezi.

Tudi povesti „Božja roka“ in „Materin pogled“ kazi ta velika hiba, da je pripovedna vsebina skoz in skoz prekvašena z nekim višjim namenom. „Man merkt die Absicht und wird verstümmt.“ Povsod in vedno se trudita pisatelja, da bi odgrnila zaveso, za katero deluje božja previdnost. Nasproti pa v „Božji roki“ v kljub lokalnemu koloritu pogrešamo prave plastike in realitike, „Materin pogled“ ne razodeva dovolj temeljitega znanja starorimskih odnošajev; to pa je „conditio, sine qua non“ za povesti take vrste. Ako jih misli g. pisatelj nadaljevati, si mu usojamo svetovati kot vzor slavnoznanu „Fabiolo“.

Igrokaz „Indijski siroti“ dobro dojde našim dobrodelnim zavodom, ki so pri svojih božičnicah in drugih predstavah često v zadregi za dober izviren repertoar.

V formalnem pogledu pa se v „Pomladnih glasih“ i nevezana i vezana beseda toliko odlikuje, da bi bilo res premalenkostno, ako bi hoteli iztikati podrobnosti.

Slovanske knjižnice 37. snopič (cena 18 kr.) nam je prinesel zopet le dve drobnosti, namreč pripovedko: „God čevska Lizika“. Češki spisal *Vítězslav Hálek*. Poslovenil *Anonym*; in pa sliko iz borbe Slovakov za narodni obstanek: „Olga Žilinska“. Spisal *Jan Janča*. Poslovenil *Pohorski*. — Hálek je znan mojster v risanju čeških kmetiškich značajev, in o tem njegovem mojsterstvu priča tudi ta, dasi kratka povest (50 str.). Ali ravno take povesti, ki slikajo priprosto, toda pristno, specifiško narodno življenje, je silno težko prevajati iz kateregakoli jezika. Kdor se loti takega posla, bi moral temeljito poznati i oni narod, iz katerega literature prevaja, i oni, kateremu prevaja, a poleg vsega tega bi moral še mnogokaj prosto prevesti in lokalizovati. Veliko lažje je seveda prelagati umotvore s splošno, rekel bi, mednarodno vsebino. Kako težko bi bilo prevesti — da navedemo domač vzgled — „Martina Krpana“ na katerikoli jezik, koliko lažje pa recimo „Zorina“. Zato se ne bomo čudili, da tudi Anonym ni zmogel vseh težkoč in je ostalo v njegovem prevodu tu in tam kaj nejasnega nam in menda tudi — njemu. — Gredeč naj opomnimo, da je g. Anonym menda slabo tolmačil: „Stari Lovček je bil izkušen, kakor pokojni Nestor“ (str. 16.) s pripomnjo pod črto: „Stari ruski letopisec“. Pisatelj je pač imel v mislih Homerjevega Nestorja, ki grškim junakom pred Trojo vzpričo svoje starosti ni mogel dosti pomagati s svojo telesno močjo in hrabrostjo, tem več pa s svojo izkušenostjo. — Jeziku v „Olgi Žilinski“ bi pa imeli tudi kaj prigovarjati.

Istemu zvezku „Slovanske knjižnice“ je bilo priloženo to-le „književno naznanilo“: „Tekom maja t. l. izide v naši tiskarni: „Bele noči“. Sentimentalen roman. (Iz spominov sanjalca.) Ruski spisal Th. Dostojevskij. Poslovenil J. J. Kogej. Cena 25 kr. s poštnino vred.“

Izvestij muzejskega društva za Kranjsko je izšel 2. sešitek letošnjega (V.) letnika s to-le prezanimivo vsebino: 1. Konrad Črnologar: Grobni spomeniki v Stičini. 2. Janko Barlè: Obseg ljubljanske škofije pod škofom Hrenom. 3. I. Vrhovnik: Janez Debevec. 4. A. Koblar: Zemeljski potresi na Slovenskem. 5. A. Koblar: Kranjske cerkvene dragocenosti l. 1525 (Dalje.) 6. S. Robič: Kranjski lišaji (Lichenes). Dalje. — Mali zapiski: 1. A. K.: Cene in mezde v Ljubljani l. 1524. 2. I. V.: Kapelica na Friškovcu. 3. I. V.: Stare ljubljanske bratovščine. 4. Gozdarska prisega iz l. 1769. 5. I. V.: Rodoljubje za francoske okupacije.